

En vred pige i skolen

Af Bodil Nielsen

Dette eventyr er skrevet, fordi jeg har en elev der er så vred og ofte kommer i konflikt med de andre. Der er grunde til vreden, men det er ikke noget, vi lige kan løse. Jeg fortæller ofte for eleverne, og med dette eventyr ville jeg opnå, at de andre elever skulle få øje på, at der under vrede ligger en mængde andre følelser. Og at hun skulle høre de andre fortælle om deres erfaringer med vrede og forståelse af at være vred. Denne baggrund var selvfølgelig ikke kendt af eleverne.

Men de tog fantastisk godt imod og havde stor forståelse for, hvordan det er at være vred.

VREDHEDENS SKYGGE

Af Bodil Nielsen og en masse børn

Der var engang en vred prinsesse. Hun boede på et slot med sin far og sin lillesøster, men hendes mor var forsvundet. Pludselig en dag var hun væk, og siden havde den lille prinsesse været frygtelig vred. Hun var så vred, at det følte som om hun havde en hel hård fodbold af vrede i maven.

Hun var så vred, at hun blev uvenner med alle andre. Hun sparkede sin far og slog sin søster, og nede i køkkenet sparkede hun så hårdt til anretterbordet at benet knækkede, og en masse tallerkner og glas røg på gulvet og blev knust.

Og hun sparkede til fyldte gulvspande og malerbøtter, så vand og maling flød på gulvene. Og hun sparkede jagthundene, så de peb og løb væk. Og alligevel blev fodbolden i hendes mave ikke mindre. Men hun blev uvenner med alle på slottet, og hun fik rigtig meget skældud.

Så en dag fik hun nok af alle de skældud; hun tog sine største støvler på og trampede afsted ud ad landevejen. Det var dejligt at trampe så hårdt hun kunne, uden at nogen skældte ud. Da hun havde trampet afsted så længe, at hun var ved at blive lidt træt, kom hun til et hus, og udenfor huset på en bænk sad der en gammel kone og strikkede.

- Uha da, der er jo en rigtig vred lille prinsesse, sagde konen. - Det ser sandelig ikke godt ud, når en lille prinsesse er så vred. Kom du her og sæt dig hos mig.

Og fordi hun var ret træt, satte prinsessen sig hos den gamle kone.

- Nå, sagde den gamle, - vi må se at få lidt humør i dig.

Og så stak hun hele hovedet ned i sin kæmpestore taske. Da hun dukkede op, havde hun fundet syv hindbærbslsjer og syv lakridsbolsjer i krogene, som hun rystede sammen og proppede ind i munden på prinsessen.

- Så, nu skal du nok blive en glad lille pige igen, sagde konen.

Men prinsessen kunne mærke, at fodbolden var større end nogensinde, og at bolsjerne var lige ved at kvæle hende, og så blev hun rigtig rasende igen og spyttede dem ud over hele blomsterbedet.

- FARVEL, sagde hun til den gamle kone, og så trampede hun videre ud ad vejen.

Hen ad frokosttid så hun noget farvestrålende længere fremme. Og da hun kom nærmere viste det sig at være en lille by af telte. Fine små cirkustelte i klare farver og striber. Med flag i toppen. Og rundt omkring stod og sprang og klatrede der cirkusartister og øvede sig på alt muligt. Akrobater slog araberflikflakspring med hele og halve skruer, en jonglør jonglerede med skarpe knive og en ged trænede i at stå på to ben på en skammel.

Prinsessen gik lige ind midt i det hele og stillede sig med hænderne i siden og råbte
- Øv! så højt hun kunne.

Straks kom cirkusdirektøren med hvide handsker på og så bekymret på hende.

- Det er altså ikke så godt, når små prinsesser er så vrede og råber ØV i mit cirkus, sagde han. - Små prinsesser skal være glade og søde og le og klappe i hænderne. Nu skal du bare se noget morsomt.

Og så tryllede han to sommerfugle ud af næsen. Men prinsessen knyttede sine hænder og busede hovedet lige ind i maven på cirkusdirektøren.

- Ugh, gispede han, - du er godt nok vred!

Men prinsessen løb hen og sparkede til gedens skammel, så den måtte hoppe ned og løb sin vej, og hun skubbede til jongløren, så han tabte sine skarpe knive og blev meget vred, og så gik hun sin vej.

TRAMPE TRAMPE. Og hun gik og gik med den store vrede fodbold i maven.

Hen under aften nåede hun til en by.

Hun var faktisk træt og gik ind på kroen for at få mad og en seng at sove i. Men alle folk kunne se, at hun var prinsesse på grund af kronen, og de havde jo hørt om den vrede prinsesse, og mange af dem kom hen til hende og fortalte, at de også var vrede. En var vred, fordi hans hest var blevet væk og en anden var vred, fordi han havde fået stjålet sine penge. Men prinsessen var ligeglad med, hvorfor de var vrede, hun havde stadig sin fodbold af vrede i maven, så til sidst fik hun nok af dem og gik sin vej uden at få sovet.

Hun trampede af sted på den mørke vej, som begyndte at gå opad. Og opad og opad. Så så hun et lille lys, der skinnede rødt og gult i mørket og gik derhen. Da hun kom nærmere, så hun at det var en hule i bjerget, og da hun gik indenfor, blev hun klar over, hvis hule det var. En kæmpe stor grøn drage sad ved et bål.

- Å din dumme drage, sagde prinsessen, - du skal ikke tro, at jeg er bange for dig!

Og så sparkede hun til det store egetræsbord, som tilfældigvis havde et løst ben. Og benet brækkede af, og bordet hældede slem, og dragens aftensmad røg på gulvet.

- Aha, hvæsedde dragen, - en tvekamp! Og den løftede sin store hale og flækkede bordet fire gange på langs.

- Nå, sagde prinsessen, - så tag den her! og hun samlede hurtigt så meget spyt i munden, som hun kunne og spyttede af alle sine kræfter og ramte dragen lige midt mellem øjnene.

- Waqq, sagde dragen og åbnede gabet og sendte en ildkugle lige hen over hovedet på prinsessen.

Hun var nu så vred og ligeglad, at hun kastede sig over dragens ene fod. Den eneste tå der var lille nok til at hun kunne bide i den, var lilletåen, så den bed hun sig fast i og bed til af alle kræfter.

- Hihihhi, lo dragen, - det kilder altså! Hør nu her lille prinsesse, mine tæer har skæl på, og dem kan du ikke skade med dine små tænder, men hvis jeg bider i dig, så bider jeg dig jo midt over, og det vil jeg ikke, for det er jo ikke hver dag jeg får mulighed for at tale med en vred prinsesse. Nu må du hellere sidde lidt her ved ilden sammen med mig.

Og dragen satte prinsessen, der stadig var vred men også helt træt og udmattet, ved siden af sig ved bålet.

- Sig mig engang, hvordan har man det, når man er så vred?

- Å drage, jeg er så sur. Jeg hader alle de andre. Jeg vil bare slå og sparke dem!

- Jaså, du er sur. Hvordan har man det, når man er sur?

- Jeg savner min mor. Det gør så ondt, ligeså ondt som at have brækket benet bare på en anden måde. Og jeg bliver så vred, når jeg ser, at de andre har deres mor. Det føles helt tomt indeni.

- Jaså, du savner din mor rigtig meget. Hvordan har man det, når man savner sin mor så meget?

- Jeg er sur på hende. Forstår hun slet ikke, at det gør så ondt på mig og på min far og min søster? Jeg har lyst til at slå hende, så hun kan forstå det.

- Jaså, du er rigtig sur. Så hvordan har man det, når man har lyst til at slå?

- Så er jeg rigtig vred, men jeg er også bange. Jeg tør slet ikke at drømme om hende, fordi det gør så ondt at vågne op og opdage at hun er væk. For jeg elsker hende jo.

- Jaså, du tør ikke engang drømme om hende. Hvordan har man det, når det gør så ondt at man ikke engang tør drømme?

- Jeg er så ked af det. Det gør meget ondt indeni. Jeg savner at gå tur med hende og holde hende i hånden, og at hun ler til mig, og jeg savner, at hun sidder med armene om mig og synger for mig, og jeg savner at komme ind i hendes seng, hvis jeg vågner om natten og falde i søvn, mens hun holder om mig.

- Jaså, du savner hende helt forfærdeligt meget. Hvordan har man det, når man savner så meget?

- Jeg savner, at hun krammer mig, og at vi griner sammen. Jeg vil bare så gerne være glad igen og lege sammen med de andre børn.

- Ja. Jeg tænker på, om der er noget, jeg kan gøre lige nu, så du får det lidt bedre?

- Hvis du vil holde mig i dine arme, og synge for mig, mens jeg sover, så tror jeg, at jeg vil få det lidt bedre.

Og dragen tog prinsessen op i sine arme, og støttede hende på sin grønne mave. Så gik han ud i natten og satte sig med hende og vuggede hende i stjerneskinnenet og mumlede en stille dragevise til hun faldt i søvn, og han blev siddende hele natten.

Næste morgen viste dragen prinsessen vejen hjem, det var faktisk meget tæt på, og så sagde han

- Man siger, at drager har hjerter af sten, men det passer nu ikke helt, for mit er også levende, og det rører mit store dragehjerter at se, hvor hårdt og modigt du kæmper som en rigtig prinsessedrageridder. Og mit hjerte græder ved tanken om, at du går nu.

Og store tårer løb ud af dragens øjne, og de stivnede og blev til smukke og klare krystaller, mens de trillede ned over dragens snude. Og dragen gav prinsessen en håndfuld af sine krystaltårer og sagde

- Mine tårer er magiske. Hold dem i hånden og tænk på mig, når du trænger til det, så vil du tydeligt kunne huske alt det, vi har delt.

Prinsessen takkede dragen, puttede tårerne i lommen, gav dragen et kys på snuden, og så løb hun hele vejen hjem.

Uden for slotslågen stod hendes far og kiggede i alle retninger efter hende. Hun satte fuld fart på og sprang lige op i hans arme og gav ham et drageridderprinsesseknus.

- Å tak, min lille prinsesse, sagde hendes far, - hvor har jeg savnet sådan et knus fra dig.

Og så gik de ind og spiste morgenmad.